

PBJK (Pochválený buď Ježíš Kristus), drahá sestra v Kristovi.

Oficiálne foto z väznice v Banskej Bystrici: <https://www.zvys.sk/sk/zariadenia/banska-bystrica>

Foto: 13.6.2024 Detský domov Koliňany, kde sme pozvali Dávida Janočka (Puer Dei) a Martina Dvornického, ktorí sú kresťanskí rapperi a aj takto sme prišli ohlásiť život tam, kde je neodpustenie a samota. Ako vždy, aj tu za nami prišli detičky, ktoré majú rodičov zavretých vo väzniciach, tak som sa za nich pomodlil a rodičom so napísal.

Foto: 14.6.2024 veľký východ Klokočov - je najvýznamnejším gréckokatolíckym pútnickým miestom na Zemplíne a zároveň najväčším v Košickej eparchii. V roku 1670 počas kuruckých vojen, sa miestni ukryli pred rabovaním do dreveného chrámu a keď sa vojaci priblížili, tvár Bohorodičky na ikonostase sa zatemnila a začala slziť **(na fotke v ľavom hornom rohu)**. Z tohto pútnického miesta sa svedectvá vysielali na webe: <https://www.logos.tv/klokocov-live>

Oficiálne foto: <https://www.zvjs.sk/sk/aktuality/spravny-zivotny-smer-vdaka-gps>: „Asi každému sa už stalo, že pri

nejakej ceste zabľúdlil. Ako východisko z takejto situácie mu poslužil navigačný systém GPS. Metaforicky možno povedať, že sa nestrácame len na cestách, ale aj v živote. Ukázať ten správny životný smer odsúdeným prišli dňa 15. júna 2024 do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice-Šaca členovia kapely GPS a Mgr. Michal Libant zo spoločenstva Dismas. GPS je Rómska worshipová kapela, ktorej členovia chcú byť tou správnou navigáciou a privádzať ľudí k Bohu. “

Príspevok Lucky M. (viď foto): „Dňa 14.6.2024 sme vo farnosti Leopoldov prezentovali Dismas stánok, kde si ľudia mohli prezrieť tvorbu (kresby, maľby a rôzne výrobky) bratov a sestier, ktoré vyrobili za múrmi väznic. Mnohým sa páčila výstava obrázkov i vystavené ružence. Veľký záujem bol o vyrobené ružence na ruku (desiatky). Taktiež sa mnohí oboznámili s básnickou tvorbou odsúdeného brata Urigu. Bola som milo prekvapená záujmom o Dismas

stánok.

Foto: dňa 15.6.2024 Kráľová pri Senci. Prišli sme aj na deň otvorených dverí **v komunite Čenakolo**. Pavol Reisel (na fotke v strede) si prešiel dlhú cestu od drog do kňazského seminára. Boha spoznal najmä vďaka Komunitě Čenakolo, v ktorej strávil deväť rokov. Na jeho ceste viery majú veľkú zásluhu rodičia, ktorí mali na jeho život najväčší vplyv. Vychovávali ho v tradičnej viere – chodil do kostola, prijímal sviatosti a navštevoval cirkevnú školu, ale tvrdí, že v tom nebolo nič viac, žiadna hlboká viera. Na Vianoce v roku 2004 prišiel prvý zlom v jeho živote viery. Vtedy

bol už nejaký čas závislý na drogách, vo svojom vnútri trpel, lebo doma to pomaly zistili, kontrolovali ho, nerozprávali sa, len sa neustále hádali. Vyvrcholilo to 24. decembra. Počas vianočnej idylky, keď sa zväčša varí kapustnica či vypráža ryba, mal brutálnu hádku so svojim otcom, pridala sa k tomu aj mama a on buchol dverami a odišiel z domu. Zostal na ulici, prechádzal sa a prvýkrát v živote zažil moment, že vstúpil do seba, začal rozmýšľať, či je tá cesta, ktorou ide, správna, či to má všetko zmysel, prečo to robí a či ho to uspokojuje natoľko, aby v tom pokračoval. Spomína, že nastala chvíľa, keď sa prvý raz zastavil, pozeral do neba, vtedy mrholilo, a začal sa na ulici modliť. Prvýkrát, odkedy opustil Pána. „Začal som prosiť Boha o silu, aby som prešiel týmto krížom, aby ma zachránil, aby ma zbavil závislosti, aby ma posilnil. Aby už neboli tieto nekonečné hádky, aby som viac neublížoval rodičom, rodine, ľuďom, ktorí sú okolo mňa, na ktorých mi záleží. Prosil som, aby mi dal silu.“ Vyznáva, že to bol veľmi silný, autentický moment, a on začal nezastaviteľne plakať. Vtedy mu napadlo: Choď za kňazom. A on utekal na faru. Zazvonil na fare večer Štedrého dňa a pán farár v Topoľčanoch mu otvoril; a hoci sa naňho tak trochu čudne pozeral, Pavol mu s plačom povedal iba jednu vec: „Chcem sa vyspovedať.“ Prvýkrát v živote verejne pred Bohom priznal svoje hriechy, doslova plačom hovoril Bohu svoje hriechy a prosil ho s otvoreným srdcom o odpustenie. Komunita Cenacolo, v ktorej strávil deväť rokov, mala na jeho vieru asi najväčší vplyv. Strávil v nej tri roky v Chorvátsku, tri roky v Slovinsku, rok v Taliansku a dva roky na misii v Mexiku. V Mexiku sme sa starali o deti z ulice. Boli tam misionári, misionárky a rehoľné sestry. Mali sme na starosti 40 - 50 detí vo veku od troch mesiacov do 18 rokov. Komunita mu dala nádej a umožnila spoznať ľudí, ktorí prešli tým istým krížom – narkomanov, ľudí naspodku spoločnosti, ľudí, na ktorých všetci zabúdali, ktorým nikto neveril. „Boli to pre mňa ľudia, ktorých som videl každé ráno o druhej v noci sa budiť a ísť pred Krista v Eucharistii, ktorí mi cez deň povedali: „Pod', pomodlíme sa ruženec.“ Chalani, ktorí boli prvými a najväčšími svedkami v mojom živote. Určite som nešiel prvýkrát do kaplnky pred Krista v Eucharistii iba z presvedčenia, ale kvôli nim. Išiel som tam, lebo som si povedal, že keď to dokázalo zmeniť týchto ľudí, tak to možno dokáže zmeniť aj mňa.“ Dnes je im za to veľmi vďačný, lebo vďaka nim urobil krok viery. Pavol Reisel je mladý kňaz, ktorý **píše ikony už viac ako 15 rokov (vid' foto)**. Tajomstvo ikon ako aj techniku objavil počas pobytu v komunite Cenacolo. Momentálne pôsobí ako duchovný správca centra mládeže v Bojničkách a riaditeľ Komisie pre mládež Trnavskej arcidiecézy. A je jedným z kňazov, ktorý ti každý večer o 20.00 hod. žehná tam, kde sa práve nachádzaš. Aj dnes, keď som s ním volal pre tento

článok, mi to potvrdil a povedal, že zväčša býva pred Najsvätejšou sviatosťou o 20.00 hod. **Foto:** po 5 hodinách cesty, cez 500 km, sme aj s rodinkou prišli na druhú stranu Slovenska - do Bratislavy, kde sa uskutočnilo stretnutie

mužov, ktorí už spoznali Ježiša a potrebovali povzbudiť a zapáliť do služby pre Boha. **Foto:** dňa 23.6.2024 farský deň Bernolákovo počas svedectiev na hlavnom stage

Foto: pri farskom kostole sv. Štefana Uhorského bola moderovaná diskusia v parku. **Reakcie od Sofie na svedectvá:** „Veľmi si ma svojimi svedectvami dojal, poplakala som si ako matka troch synov, ktorí ma tiež potrápia, keď sú ku mne drzí a neveria mi, že im chcem dobre a ako veľmi ich milujem... Zo srdca prajem všetkým väzňom, aby našli pokoj v duši a Tebe prajem, nech si naďalej poslom nádeje a lásky. 🙏 Modliaca a prosíaca za pokoj, Sofi ❤️“

Príspevok Márie a Barborky počas návštevy dňa 27.6.2024 (vid' foto): „Milí naši, každá návšteva rodiny Libantových je pre nás veľkým sviatkom. Vždy sa na to stretnutie veľmi, veľmi tešíme. Ani si neviete predstaviť, aká veľká je naša vďaka Pánovi za dar tak vzácných bratov a sestier. Ďakujeme vám s Barborkou za vaše modlitby a obety. Verte, že aj vy všetci ste v našich srdiečkach a modlitbách. Chceme vás uistiť, že až do konca nášho života vás budeme vkladať do Ježišovho a Máriinho srdca. Božia láska je tak nekonečná a už teraz sa teším, ako sa raz na druhej strane neba stretneme a budeme sa môcť porozprávať a hlavne, budeme spoločne chváliť Pána. Pár rokov dozadu sa jedno ráno Barborka

prebudila a hovorí: „Marienka, pôjdem do neba.“ Prekvapene som na ňu pozrela a ona pokračovala: „Vieš, tam nás už nič nebude bolieť a budeme šťastné. Ja som tam v noci bola a hrala som sa s našimi deťmi /máme v nebi tri detičky/, ale oni už nie sú bábätká...všetci sú takí krásni. Hrali sme sa na veľkej lúke, kde boli aj veľmi pekné kvety. Všetko bolo nádherné a všetci sú tam šťastní...“ Sestričky, už len to rozprávanie bolo úžasné, a čo potom v skutočnosti, aké to tam bude... Stojí za to prinášať obete a modlitby, ako aj kráčať cestou tohto života s Matkou Božou za Ježišom. Milí naši, aj keby sa vám život zdal akokoľvek ťažký, nikdy sa nevzdávajte. Pomáhajte si navzájom modlitbami...stojí to za to. Pre trošku úsmevu **príkladám fotku** Barborky. To je jej obľúbená poloha.... Bračekovia a sestričky, sme tu vždy pre vás. Pozdravujeme a žehnáme pokoj, pevnú vieru a všetky milosti potrebné pre vašu spásu. Sme v modlitbe, vaše Mária a Barborka.

Časť listu od Miroslava z väznice Justizanstalt Linz, Rakúsko: „Zatkli ma. Zrútil sa mi celý svet. Teraz už pre mňa, nikoho na svete niet. Zostal som sám a opustený. Vidím všetko čierne, žiadne farby, myslím len na smrť a umrieť žiada sa mi. Tu pristúpi ku mne človek, spoluväzeň. „Netráp sa a hlavu hore,“ vraví. „Boh vie, prečo si tu. On má s nami svoje plány.“ „Možno poslal Ťa sem, aby si zišiel zo špatnej cesty. Vie, že len tu Ho nájdeš. Tak už netráp sa a nestrácaj nádej.“ A stal sa zázrak. Začal som s Ním rozprávať a On sa na mňa usmievať. Vidíš, aké ľahké, ale museli prísť chvíle

ťažké, aby si Ma videl. Ja ďakujem Ti, Bože, za šancu na výber. Teraz viem, že som zvolil správne a moje srdce zrazu nie je prázdne. Svet zas nadobúda farby a čierne chmáry pominuli. Zato vďaka Ti, Bože, a poviem to do celého sveta.“

Príspevok Martina (vid' foto v košeli

z väznice v BB dňa 30.6.2024): „Pre mňa to bola prvá skúsenosť vo väznici. Mal som rešpekt a bázeň a túžil som priniesť to,

čo mi dával Duch Svätý na srdce: nádej, povzbudenie a hovoriť o živom Bohu. Po stretnutí s odsúdenými som cítil, že Ježiš je prítomný na tomto mieste, že toto sú jeho milovaní a vzácní, že aké je dôležité byť s nimi v ich blízkosti a opustenosti sprostredkovať im pravú nádej a utvrdiť ich v tom, že Ježiš je stále s nimi, že ich neopúšťa a dáva im svetlo aj v týchto pre nich ťažkých chvíľach za múrmi väznice. Bol som veľmi povzbudený, viac som dostal, ako dal. Ešte doteraz to vstrebávam, myslím na všetky v modlitbách a ďakujem aj Michalovi aj kaplánovi Ľubovi za túto novú skúsenosť.“

Foto: 2.7.2024 Bratislava, pod Mostom Lafranconiho, kde sa vydáva jedlo pre ľudí bez domova a my sme ich tam prišli potešiť hudbou z neba, ktorú zabezpečila v službe kapela L' múry, Božím slovom a osobnými rozhovormi. Ako som sa začal rozprávať s pár ľuďmi, hneď som vedel, že som tu správne, z dvoch dvaja sedeli vo väznici.

Maľba: Michaela, väznica Opava, Česká republika.

Časť listu od Rastislava z väznice Rýnovice, Česká republika: „Vážený Pane Michale Libant. Děkuji Vám za hezký dopis, který mě moc potěšil a rozplakal. Pořád nemůžu uvěřit, že tolik pomáháte lidem, jste prostě úžasný. Bůh Vám to nikdy nezapomene. To co všechno děláte musí být velmi náročné a vyčerpající. Divím se, že Vás to neomrzelo, ne všichni jsou stejní. Musí Vás to inspirovat a naplňovat. Mě inspirujete moc a moc. Vy mě posunujete dál, pokaždé když čtu Ty Vaše dopisy tak jsem stoho až někdy zmatený. Vy jste druhá polovina jednoho našeho vážného člověka, kterého určitě budete znát, už sice není mezi námi. Byl tím Ladislav Kubiček. Určitě jste se znali. Pane Libant můžete pro mě udělat jednu maličkost? Modlete se prosím za mne. Jsem vážně nemocný. První to začalo nohou, měl jsem ucpanou tepnu na pravé končetině. Musel jsem se podrobit operaci. Už jsem málem přišel o nohu, stačilo pár dní se opozdit a mohlo být po všem. Věřil jsem v Boha a Ježíše Krista, ale moje víra tenkrát nebyla tak silná a neměla takovou hloubku. Až v té nemocnici jsem uvěřil, že Bůh opravdu existuje. Každý den jsem probrečel, sestřičky poskakovali okolo mě a utěšovali mě. Víte co? Já jsem cítil Ježíšovu přítomnost, že tam je se mnou, jako by mě držel za ruku. Tím moje víra dostala obrovskou sílu a směr. Je divné, že až teprve když se nám něco zlého přihodí tak většina lidí prosí o pomoc. Prosí Boha a Ježíše

Krista. Divné, že?

Časť listu od Gabriely z väznice Levoča, Slovenská republika: „Teraz som šťastná, že som spoznala nášho pána kaplána, aj Vás, spoločenstvo DISMAS. Ste úžasní ľudia, s otvorenými srdcami, viete rozdávať radosť a dobré slovo.... Ja som toho málo poznala vo svojom živote. Chcela by som byť ako Vy - krásni ľudia. Držím Vám palce vo všetkom, čo pre nás robíte, modlím sa, aby Vám Pán dal ešte veľa síl rozsievať dobro po svete. Je pre mňa, Bratislavčanku, až neuveriteľné, ako sa Vy a cez Vás aj Ježiš, zaujímate aj o toho najmenšieho, zblúdilého človečika a viete každému dať nádej...Oslavujem Pána, že mi dal možnosť Vás spoznať a stretnúť sa s Vami. Boh Vás žehnaj, pán Michal.

Dnes **5.7.2024 ráno som mal tú milosť o 7.50 hod. pred väznicou v Hrnčiarovciach**, ktorá je najväčšou väznicou na Slovensku s kapacitou 1450 odsúdených, zaručiť sa a zobrať zo sebou nášho dlhoročného člena Stana C., ktorý aktuálne sedí 23 rokov a 6 mesiacov z mimoriadneho 25 ročného trestu (do konca trestu mu chýba 18 mesiacov). Prvé kroky viedli do katedrálneho chrámu sv. Jána Krstiteľa v Trnave, kde sme sa

zúčastnili sv. omše na sviatok sv. Cyrila a Metoda, ktorí naše krajiny evanjelizovali a sú spolupatrónmi Európy. Po nej sme pozvali Stanka na švédske stoly do Sushi jadálne. Povedal mi, že už 25 rokov nemal takéto jedlo a takúto zmrzlinu. No a odtiaľ sme mali milosť navštíviť emeritného **arcibiskupa mons.**

Jána Sokola, 91 ročného (viď foto so Stanom C.), u ktorého sme boli neskutočné 2,5 hodiny. Veľmi bol dojatý našou

službou vo väzniciach a sľúbil nám, že nás bude žehnať o 20.00 hod. kde sa každý deň modlí spol. DISMAS na konkrétne úmysly cez **1589 členov spol. DISMAS (ktorí sú alebo boli vo väznici) a ďalších cca 270 členov zo slúžiacich rodín a modlitebníkov, 38 kňazov, 1 biskup a už aj 1 arcibiskup (Sokol).**

Foto: 7.7.2024 v nedeľu sme navštívili väznicu pre mladistvých v Sučanoch, kde sú okrem mladistvých aj odsúdené ženy.

Misia: **chcem len pripomenúť, že jedna z veľmi dôležitých misií, ktoré máme, je, že sa máme modliť za 3 príslušníkov, čo t'a strážia vo väznici a nemusia to byť tí najlepší (vieš čo myslím).**

40 hod. P+S	Predkladaný úmysel za Dismas, za teba aj tvoju rodinu a všetky miesta, kam práve ideme
26.-27.7.2024	Za konkrétne úmysly členov Dismas a za členov
2.-3.8.2024	Za pápeža Františka
9.-10.8.2024	Za evanjelizáciu vo svete
16.-17.8.2024	Za odsúdených, ktorých navštevujeme a navštívime. A za ľudí, ktorých zranili, ublížili.

22.7.2024 **Boh Ťa žehnaj (BTZ), drahá sestra v Kristovi + Michal NL - NOVINKY z Dismas č. 100**

